

føje dette, at det ærede Medlem synes at mene, at man maa kunne tale om den Mulighed, at man kan komme til at staa overfor andre Soldater. Dertil vil jeg svare: Det er rigtigt, den Mulighed kan selvfølgelig Officerer tale om overfor Mandskabet og indprente Mandskabet Betydningen af, men jeg maa dog fastholde, at naar man omtaler den Mulighed, maa man ikke kendetegnene en bestemt Modstander — det er det ene —, og man maa ikke give sine Ord en saadan Karakter, at de kan opfattes som et Ønske om, at danske Soldater skal komme til at staa i Kamp med fjendtlige Soldater, og man maa endelig ikke give sine Ord en saadan Karakter, at de gennem Paastand om Blødagtighed o. s. v. bliver lidet passende overfor den danske Befolkning.

Trier: Jeg tror, at det er den almindelige Opfattelse, at her er begaaet en Uforsigtighed af den vedkommende, en Uforsigtighed, der kunde have Følger, som han i det anspændte Øjeblik, hvori disse Ord blev sagt, ikke kunde beregne. Jeg er derfor af en ganske anden Mening end de ærede Medlemmer, som hidtil har udtalt sig, og jeg vil for mit Vedkommende takke den ærede Minister for, at han gennemfører Hævdelsen af Disciplinen, gennemfører den overfor Mandskabet og gennemfører den overfor de overordnede, hvor der er Anledning dertil.

Harald Jensen: Spørgsmaalet om Premierløjtnant Christensens Udtalelser sætter ikke mine Lidenskaber i Bevægelse, og jeg skal ikke blande mig i Diskussionen om, hvorvidt vedkommende har fortjent Paaskønnelse eller Dadel ved den Lejlighed. Men jeg vil dog gerne udtale som min private Mening om denne Sag, at der var vist ingen Skade sket, hvis vedkommende Premierløjtnant havde holdt sin lille søde Mund i og havde beholdt denne Visdom for sig selv. Jeg tror, det havde været bedst baade for ham og for det hele, hvis han havde gjort det, og hvis det er Tilfældet, kan jeg ikke se andet, end at Ministeren har handlet fuldstændig rigtigt ved at lade denne Sag undersøge og paatale, for det er da vel Ministerens Pligt lige saa vel at paase, at de overordnede opfører sig sømmeligt, som at paase, at de underordnede opfører sig sømmeligt. Det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (Knuth) sagde, at man skulde tage fat paa de paagældende Blade, og det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) ud-

talte i Begyndelsen af sit første Foredrag en Bebrejdelse mod Ministeren for, at han havde fraveget den sædvanlige Vej, som var den at paalægge vedkommende Embedsmand at anlægge Sag. Det var Sædvane, sagde det ærede Medlem. Jeg vil sige dertil, at det er en meget daarlig Sædvane, som mange Gange har vist sig at være ganske ved Siden af, hvad den Fremgangsmaade egentlig burde være. Jeg kender fra mine Forhold adskillige Tilfælde, hvor det har vist sig, at denne Sædvane har ført til, at uskyldige Folk er blevet straffet og en Embedsmand har faaet Lov til at sidde i sit Embede og fortære med rent forbryderske Handlinger. Jeg kan nævne et Eksempel, som forefaldt indenfor den Omkreds, jeg har Kendskab til, og som ogsaa det Blad, jeg har den Ære at være Redaktør for, havde nogen Anledning til at blande sig i. Det var en Embedsmand — jeg skal ikke komme ind paa Navne —, der paa det givne Tidspunkt stod som Værn og Lærer for Drengene, som han blev sigtet for at misbruge. Følgen var, at Befolkningen klagede, og hvor skulde den klage? Den klagede til Bladene, og Sagen kom frem der. Vedkommende Embedsmand fik dette sædvanemæssige Paalæg om at anlægge Sag, en formaaende og velhavende Mand var han, og det lykkedes ham at føre Sagen igennem og faa to af Vidnerne straffet for falsk Ed. Saa viste det sig alligevel, da disse to Mennesker havde udstaaet deres Straf, at han blev dømt fra sit Embede af den Grund, at altsaa Sigtelsen var sand, og det kostede det Blad, jeg tilhører, megen Møje at faa de to Mænd, som var blevet dømt for Afleggelse af falsk Ed, frifundet og skaffe dem Oprensning. Det er saa saare let for Ministeriet, naar det vil komme let fra Sagen, at sige til vedkommende Embedsmand: Anlæg Sag. Men det Resultat, der kommer ud af denne Sag, er ikke altid retfærdigt, tværtimod er der en Chance for, at det bliver et højst uheldigt Resultat. Derfor vil jeg for mit Vedkommende takke Ministeren for, at han ikke er gaaet den sædvanlige Vej, men selv har undersøgt Sagen, som naturligt er, naar der klagedes over en af hans Embedsmænd.

Knuth: Jeg vil blot til den højtærede Forsvarsminister sige, at naar jeg brugte Udtrykket „straffet“, er det naturligvis ikke brugt i den bogstavelige Betydning. Men der er vel ikke noget Menneske, som vil benægte, at naar en Officer bliver sat fra sin Afdeling, maa han føle det som en